

Pinksteren 4 juni 2017 Final

Gemeente van Christus,

Zoals ik u al tijdens de inleiding zei:...op deze Feestdag wordt alles ‘anders’ met ons, mensen; want, zo staat er in het ene verhaal geschreven dat we met de Heilige Geest ingeblazen worden, en horen we uit het andere verhaal dat zelfs tongen van vuur of vlammetjes op de apostelen verschenen. Maar...is dit niet als het ware een fantasieverhaal, of een droom, een illusie? En, hebt u dit ook wel eens meegemaakt? Dat je in de nacht een droom hebt die als zo werkelijk overkomt dat je na het ontwaken er nog mee bezig bent...en zou het dan zoiets zijn dat in ons gekozen Johannes-verhaal bij die discipelen ook gebeurd is, bij die mannen daar bijeen achter die gesloten deuren? Dat Jezus slechts een droom, een illusie was, maar dan wel eentje die helaas in hun leven eerder op een nachtmerrie was uitgelopen? Maar neen, Maria was al langs gekomen en die had toch gezegd dat zij de Heer had gezien, dat Hij was opgestaan, dat Hij in leven was, en dat het dus uiteindelijk geen nachtmerrie was geworden, maar dat alles klaarblijkelijk anders, totaal anders, was gelopen. De discipelen bijeen moeten daar over gemijmerd hebben in dat vertrek, achter die gesloten deuren. Die hadden zij dicht gedaan, afgegrendeld; want deuren doe je dicht om onder elkaar te zijn, deuren die je afsluiten, je afgrenzen van de buitenwereld, misschien om je bescherming te bieden. Zo kan dit bij ons gaan. We hebben dat afgrenzen klaarblijkelijk nodig, want anders overzien we alles niet meer, wordt het een chaos in onze omgeving, in ons hoofd, in onze beleving. Ja zelfs in vele religies kennen we afgrenzing, bij voorbeeld: een god hoort in de hemel, en een mens op de aarde, zo is een ieder binnen eigen gestelde grenzen op zijn plaats, en moet daar maar blijven. Hele godenwerelden waren zo ontstaan, afgegrend van ons, mensen. Alleen, de God van Israël, die was nu juist níet binnen grenzen gebleven en was juist naar de aarde afgedaald, had daar een stuk klei ter hand genomen en had daar een mens, een Adam van gemaakt door hem leven in te blazen, van zijn adem, van zijn Heilige Geest – alsof het toen al een beetje Pinksteren bedoelde te zijn. En God had het

woord genomen, en die mens ook nog eigen verantwoordelijkheid meegegeven om in Zijn Naam de aarde te beheren. Ja, het was toen na die scheppingsdagen al anders geworden – er waren door deze God al grenzen opgeheven, vanaf ‘in den beginne’. Er waren bij déze God geen grenzen nodig, er hoefden geen deuren dicht ter afsluiting, want God wilde en wil wonen te midden van mensen, van u en van mij, in ons midden. Déze God, de Heer, of Adonai, de Eeuwige die zal zijn, die Hij is, kwam niet van één van die godenwerelden af. Hij was, is en zal zijn, doet: ‘anders’.

En nu, in ons verhaal is het ook weer: ‘anders’ geworden...bij die discipelen, in dat huis, die discipelen die bang waren geworden voor hun eigen Joodse gezag met zijn volgelingen, buiten, die als bedreigend overkwamen en waartegen zij bescherming zochten. Daar zaten zij nu al bibberend als kleine vervolgte minderheid van overgeblevenen bijeen; alles wat zij on-afgrensbaar hadden mogen meemaken met Jezus, hun Rabboeni, was in wezen voorbij, en hun werkelijkheid vertoonde geen Jezus die leefde. Althans zo leek het...

Maar, gemeente, zoals God de Vader zo heeft ook de Opgestane Jezus zijn Zoon die afsluiting door mensen niet nodig, zeker niet door zijn eigen discipelen! En zo kwam Hij en zo zegt het verhaal: staat Hij midden onder hen, levend, aanwezig, maar werkelijk, en zegt: ‘Vrede zij u!’ Midden onder hen staat Hij die zij kennen! Tot twee keer toe zegt Hij dit, de groet van sjalom. In vrede wordt hier de nieuwe werkelijkheid, het nieuwe van dat het nu ‘anders’ is gebracht. Daarbij moet u nu niet denken dat we te maken hebben met Jezus in de rol van een of andere illusionist die een bijzonder sterk goochelnummer opvoert. Jezus staan in hun midden doet veel meer denken aan het bijzondere antwoord van een Rabbijn op de vraag van een leerling waar de Eeuwige eigenlijk is, met: de Eeuwige is daar waar je hem toelaat!’. Zo, op die manier, verschijnt Jezus in de avond van diezelfde eerste dag waarop Hij eerst aan Maria verschenen was: bij zijn discipelen gekomen, toegelaten, ‘anders’. In hun midden was Hij weer thuis bij hen, herkenbaar en vertrouwd, en toonde zelfs de tekenen van zijn marteling, zijn zijde en zijn handen, en sprak als mens van vlees en bloed. Hiermee toonde Hij naar Johannes dat God de Vader en Jezus zijn Zoon het lijden kenden, hadden meegemaakt. God liet niet lijden, maar leed; Hij laat niet

lijden, maar lijdt! Twee keer ‘Vrede’ zij Hij dus. En gemeente als er in de Bijbel twee keer een naam of woord geroepen wordt betekent dit niet een snelle benoeming, een eenvoudige groet, zo van ‘goede morgen’; nee, dan bedoelt het een oproep of opdracht te zijn. Deze groet van Vrede, deze sjalom, doorbreekt alle afgrenzing; en nu moet u zich eens indenken, gemeente, dat wij in de geest van God over de wereld gaan en in plaats van harde wapen- en handelsakkoorden tussen de volkeren elkaar vredesakkoorden komen aanbieden. Hoe anders zou de wereld er dan gaan uitzien. Dan breken de ISIS-en af, blijven de vluchtelingen thuis en zorgen we samen voor voldoende voedsel, gedeelde rijkdom en volledige bescherming van gezondheid, aarde en milieu! Dit klinkt nogal profetisch en kan alleen maar als we dit niet alleen vernemen of horen, maar ook als een opdracht meekrijgen en aanvaarden; een oproep van God, in geloof, in kracht, een opdracht van Jezus, de Opgestane Heer. Kijk, gemeente, tot dit moment in dat vertrek bij de discipelen was alles gegaan zoals het gegaan was ‘voor’ ons mensen, maar nu sinds deze verschijning wordt het echt anders, nieuw en mag het gaan zoals het moet gaan maar dan ‘met’ ons mensen. En zo geeft Jezus de opdracht en zendt Hij zoals zijn Vader Hem de discipelen en ons uit; Hij doet dit door, staat er, in te blazen op hen van de Heilige Geest. Die mogen zij ontvangen! Een Godsgeschenk! Dat is van een toontje Hoger zingen, vanuit de Hoge komt dit. Maar dit toontje van Hoger plaatst ons gelijk weer op aarde met beide voeten daarop en met Jezus in het midden. Want wij, mensen, de discipelen, de apostelen, u en ik, wij allen zijn bedoeld ‘anders’ te zijn met de Ander – hoofdletter A! – om uiteindelijk het doel van ons leven te mogen bereiken; en dat doel ligt niet in de afgrenzing van de dingen en mensen. Het doel is om uit de droom of illusie van het oude te ontwaken en al lerende met de nieuwe werkelijkheid van Jezus aan de slag te gaan. Mag ik u zeggen dat niet een droom of illusie zo zegt ons verhaal werkelijkheid wordt, maar dat deze nieuwe werkelijkheid er al is, waar we ook maar in ons leven zijn of gaan. Vanaf dat moment in dat vertrek werkt de Heilige Geest onder en met ons waar we die toelaten. Zo mogen we ons als in-ge-blazen oftewel ge-in-spireerd beschouwen. Maar dan volgt aan het einde van ons verhaal niet voor niets dat bijzondere zinnetje van Jezus dat met dat doel te maken heeft: ‘wie u hun zonden kwijtscheldt, die zijn zij kwijtgescholden; wie u ze toerekent, die zijn ze

toegerekend'; 'zonde' betekent in wezen in de Bijbel dat je je doel mist, dat de harmonie tussen God en de mens en tussen de mensen onderling ernstig verstoord is; want het doel waarheen God wil, en waarnaar mensen horen te streven is Vrede of Sjalom. Zo kan een ziekte of groot verdriet behoren tot 'zonde' omdat het je leven verstoort ook in de relatie naar elkaar en God. 'Zonde' houdt je af van je levensdoel, grenst je af, isoleert je; dát moet doorbroken kunnen worden, ook bij vele patstellingen en dilemma's in je eigen leven en wereld; alleen dat kán je niet altijd, op menselijke wijze gesproken omdat of doordat je aan het leven teveel hebt moeten meemaken. We zijn altijd weer geneigd om in recidiven te vervallen; dan grenzen of sluiten we alles en allen af, zelfs ... God...hoe begrijpelijk dit ook kan zijn. Maar God blijft in ons midden, zegt ons verhaal, daar waar je Hem toelaat, grenzeloos is Hij 'anders'. En gemeente, hiermee zegt onze tekst eigenlijk dat waar wij God in de werking van zijn Heilige Geest niet meer kunnen toelaten door teveel aan lijden, zorg, angst of verdriet Hij ons dit via zijn medewerkers, zijn mensen, laat kwijtschelden doordat Hij ons kent: 'Gij doorgrondt en kent mij'. Door kwijtschelding is er ruimte om nieuw aan te vangen; of misschien moet je eerst nog onder ogen leren zien dat je het doel nog mist en nog niet aan kwijtschelding toe bent. Dan ben je eigenlijk nog toerekeningsvatbaar. Dit alles blaast Jezus in vanuit de Heilige Geest, die ook wij mogen ontvangen, vandaag en morgen.....zo gaan we samen 'anders' in zijn Vrede...Amen.